ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔτσι ἡ μικρὴ φάτσα ἔμοιαζε τετράγωνο πρόσωπο ἀνθρώπου, ποὺ δὲν εἶχε τὴ μύτη ἀκριβῶς στὴ μέση τῶν δυὸ ματιῶν, ἀλλὰ λίγο πρὸς τὸ πλάϊ. Αὐτὴ τὴν ἀστεία ἐντύπωση τοὐλάχιστο ἔκανε τῆς Δώρας, ὅταν ἄφησε τἀμάξι της στὸ μεγάλο δρόμο, μπῆκε στὸ δρομάκο ἐκεῖνο καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὸν ἀριθμὸ ποὺ τῆς εἶχε πεῖ ὁ Ἀλέκος, γραμμένον στὸν τοῖχο, πλάϊ στὴν πορτούλα, μὲ πράσινη μπογιά.

Ἀμέσως ἡ πορτούλα ἄνοιξε καὶ σ' ἕνα στενὸ διάδρομο, ἀπ' ὅπου ἄρχιζε μιὰ σκαλίτσα, φάνηκε κεῖνος. Ὁλόγυρα ἐρημιά. Κάτι παιδάκια μόνο ἔπαιζαν στὰ χωράφια. Κι' ἡ Δώρα χώθηκε μέσα τρεχάτη καὶ γελαστή.

Δὲν ἀνέβηκαν ἀπάνω. Μπῆκαν ἀμέσως στὴν τραπεζαρία καὶ κάθησαν στὸν καναπέ.

— Ἐδῶ εἶνε καλά, τῆς εἶπε. Ἀπάνω θἄχανες τὸ νοῦ σου μὲ τὶς ζωγραφιὲς καί, φαντάζομαι, δὲν θἄχῃς πολλὴ ὥρα στὴν διάθεσί σου.

— Μιὰ μόνο !

— Ὤ, τὶ λίγο !

Τὴν ἐπωφελήθηκαν ὅσο μπόρεσαν τὴ μοναδικὴ αὐτὴ ὥρα· τίποτα δὲν τάραξε τὴν εὐτυχία τους στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι κι' ἀλαφρόποδη, ἀλαφρόκαρδη, κατευχαριστημένη, ἡ Δώρα ἔφυγε πρώτη.

Βρῆκε πάλι ἓν' ἀμάξι κι' ἔτρεξε ἴσια στῆς μητέρας της.

— Καλῶς την ! ποῦ ἤσουνα ;

— Στῆς Πόπης... δοκίμαζα καπέλλα...

— Θὰ βρῆκες κανένα ἔξοχο, ἔ ;

— Ἀπὸ ποῦ τὸ κατάλαβες ;

— Μ' ἀπὸ τὴ χαρὰ ποὺ βλέπω ζωγραφισμένη στὸ μοῦτρο σου !

— Ἀ, ναί ! ἕνα ὡραῖο !... Μὰ εἶνε τόσο δύσκολο νὰ βρῆς καπέλλο ὅπως τὸ θέλεις !...

Τὰ ἴδια ὕστερα ποὺ πῆγε κι' ὁ Νῖκος... Τὸν πῆρε καὶ πῆγαν περίπατο στὸ Ζάππειο. Εἶχε πεῖ ὅμως τοῦ Εὐαγγελίρη νὰ μὴ φανῇ ἀπὸ κεῖνα τὰ μέρη. Δὲν ἤθελε νὰ ἰδῇ ὁ Νῖκος πῶς ἦταν στὴν Ἀθήνα ὁ «ὕποπτος». Κι' ὅσο μποροῦσαν, θἀπόφευγαν μιὰ συνάντηση σἂν ἐκείνη τότε στοῦ Γιαννάκη.

Κι' αὐτὸ πάλι, ἐννοεῖται, στὴν τύχη. Γιατὶ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὰ προβλέπουν ὅλα. Ἡ τύχη ὅμως, γιὰ πολὺν καιρό, τῆς φάνηκε εὐνοϊκή. Καὶ χωρὶς καμμιὰ ὑποψία ἐκ μέρους τοῦ ἀντρός της, καμμιὰ δισκολία, κανέν' ἀπρόοπτο, ἡ Δώρα ἐξακολουθοῦσε τὰ πηγαίνει στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι.

***

Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εὐτυχισμένες περιόδους τῆς ζωῆς της οἱ δυὸ-τρεῖς ἐκεῖνοι μῆνες τῆς κρυφῆς κι' ἀνενόχλητης σχέσης. Κάθε τόσο, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀλέκου, χαιρόταν ἕνα ἔρωτα ὅπως τὸν ἤθελε : τρελλό, παράφορο, ἀψήφιστο, χωρὶς φόβους, χωρὶς τύψεις κι' ἀκόμα χωρὶς αἰσθήματα, χωρὶς «αἰωνιότητες» καὶ τέτοιες «σάχλες». Ἦταν καλὰ ἐξηγημένοι ἐκεῖνοι οἱ δυό, καὶ μποροῦσαν νὰ τὰ λένε ὅλα μεταξύ τους μὲ εἰλικρίνεια ποὺ ἔφθανε τὰ ὅρια τοῦ κυνισμοῦ. Ἦταν κι' αὐτὸ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀπολαύσεις τους. Ἔτσι μιὰ μέρα ὁ Εὐαγγελάρης ἔφθασε νὰ ὁμολογήσῃ τῆς Δώρας πὼς εἶχε κι' ἄλλη ἐρωμένη, ποὺ αὐτὴ ὅμως τὴν ἔβλεπε στὸ σπίτι της, γιατὶ δὲν ἦταν παντρεμένη κι' ὑπῆρχαν ὅλες οἱ εὐκολίες ὡς ἐκεῖ !

— Μπᾶ ! τοῦ ἀποκρίθηκε ἀτάραχη ὁλωσδιόλου ἡ Δώρα. Καὶ νομίζεις πὼς δὲν τὸ φανταζόμουν ;... Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω παρὰ σένα, γιατὶ δὲ μοῦ ἀρέσει ἄλλος παρὰ ἐσύ. Ἂν μοῦ ἄρεσε κι' ἄλλος...

Ὡς ἐκεῖ !...

Μιὰν ἄλλη μέρα πάλι, ἀπὸ «περιέργεια», ὁ ἀγαπημένος της τὴ ρώτησε μὲ πόσους εἶχ' ἐρωτικὲς σχέσεις, ἀπὸ τότε ποὺ γνώρισε τὸν κόσμο ὡς τώρα. Κι' ἐκείνη, ποὺ ποτὲ δὲν θὰ τὄκανε στὸν ἄντρα της, οὔτε ἴσως σὲ κανέναν ἄλλον ἐραστή, τοῦ ἐξιστόρησε ὅλη τὴν ἐρωτική της ζωή.

Τὶ μποροῦσε, ἀλήθεια, νἄταν ἡ «ἐρωτικὴ ζωὴ» μιᾶς γυναῖκας ποὺ δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ εἴκοσι ; Κι' ὅμως τῆς Δώρας ἦταν μεγάλη. Γιατ' ἦταν γεννημένη γιὰ τὸν Ἔρωτα κι' εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τόσο μικρή, ποὺ φαινόταν σὰν ἀπίστευτο. Κι' ὅμως ἔκαμε ὅρκο τοῦ Ἀλέκου πὼς δὲν ἦταν ἀκόμη ὀκτὼ χρονῶν ὅταν ἐρωτεύθηκε,—ναί, ἐρωτεύθηκε,— ἕνα μεγάλο κύριο ποὺ πήγαινε τότε στὸ σπίτι τους. Τὸ περίεργο εἶνε ποὺ κι' ἐκεῖνος τὄχε καταλάβει. Κι' ὅταν ἦταν οἱ δυό τους καὶ τὴν ἔπαιρνε σὰ μπεμπεκούλα στὴν ἀγκαλιά του, ἢ τὴν κρατοῦσε ὀρθὴ ἀνάμεσα στὰ πόδια του, τῆς χάϊδευε τὰ μαλλιὰ καὶ τῆς ἔλεγε :

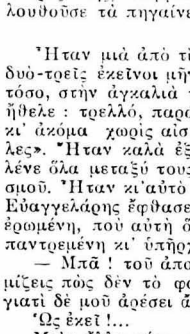

«— Γιατὶ μὲ κοιτάζεις ἔτσι ;... Γιατὶ κάνεις ἔτσι τὰ ματάκιά σου ὅταν μὲ κοιτάζῃς ;... Νὰ σοῦ πῶ : μ' ἀγαπᾷς ;... Μάγαπᾶς πολύ ;.. Σ' ἀρέσει νὰ εἶσαι κοντά μου ;... Νὰ σοῦ πῶ : θἄθελες νἄσουν μεγάλη, νὰ μὲ πάρῃς ἄντρα σου ;»

Κι' ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε ζωηρὰ μ' ἕνα «· αί !» καὶ μ' ἕνα φιλί. Ἤξερε πὼς τῆς ἔδινε τὸ δικαίωμα ἡ ἡλικία καὶ τὄκαν' ἔτσι σὰν ἕνα παιδιάτικο ἀστεῖο ἢ νάζι. Κι' ὅμως, ἀπὸ μέσα της, τὄκανε σοβαρά. Αἰσθανόταν κάτι τι ὅταν φιλοῦσε τὸ μεγάλο ἐκεῖνον κύριο !

Ἔπειτ' ἀγάπησε ἄλλον, πιὸ νέο, ὡς εἴκοσι χρονῶν. Μ' αὐτὴ δὲν ἦταν τότε οὔτε δέκα. Τὸν γνώρισ' ἕνα καλοκαῖρι ποὺ τὄχαν περάσει πάλι στὸν Πόρο. Στὸ ἀναμεταξὺ εἶχε ξυπνήσει περισσότερο κι' εἶχε μάθει, ἄχρες - μέσες, τὶ εἶνε ἡ ἀγάπη. Ἔφτανε νὰ τοῦ λέῃ «σάγαπῶ ! θέλω νὰ μὲ πάρῃς γυναίκα σου !» καὶ νὰ τοῦ δίνῃ χαρτάκια μὲ τρυφερὰ λόγια καὶ τραγούδια. Ἐκεῖνος, στὴν ἀρχή, τὴν ἔκανε γοῦστο καὶ τὴν κορόϊδευε. «Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, τῆς ἔλεγε· ἂν μεγαλόνωντας μείνεις ἔτσι ὄμορφη, θὰ σὲ πάρω.» Μιὰ μέρα ὅμως τῆς εἶπε σοβαρά : «Δώρα, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ φιλᾷς !... Τὸ ξέρεις πὼς εἶσαι πιὰ μεγάλη ;... Τὲ μεγάλα κορίτσια δὲν φιλοῦν τοὺς νέους».—Μὰ ὅταν τοὺς ἀγαποῦν ;» ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἐκείνη. Καὶ τὸν ἄφησε συλλογισμένο. Τὴν ἄλλη μέρα τῆς εἶπε : «Δώρα, τὸ ξέρεις ὅτι σὲ πέντε χρόνια θὰ μποροῦσαμε νὰ παντρευτοῦμε ; Θἄσαι δεκαπέντε χρονῶν καὶ θἀμαι εἰκοσιτεσσάρων...» Τὴν εἶχε λογαριάσει, τὴν εἶχε ἴσως ἀγαπήσει καί... θὰ τὴν περίμενε. Ἀλλὰ μετὰ δυὸ χρόνια, ἡ Δώρα ἀγαποῦσε ἄλλον !

Ἦταν ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἔπιασε ὁ γέρο-Πετρόπουλος μαζί της στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ. Μὰ ἡ ἱστορία δὲν ἔγινε ὅπως τὴν διηγήθηκε μιὰ φορὰ τοῦ Νίκου. Οἱ σχέσεις της μὲ τὸ ἀψηλὸ ξανθὸ παιδὶ ἦταν προχωρημένες. Τοὔγραφε καὶ τῆς ἔγραφε φλογερὰ ραβασάκια. Τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ πίσω ὅταν σχόλαγε κι' ἔμπαινε μαζί της στὸ σπίτι. Κάθε φορά, ἔμεναν καὶ περισσότερη ὥρα ἐκεῖ μέσα στὴν εἴσοδο, ποὺ εἶχε κι' ἕνα ψάθινο καναπεδάκι. Ἔκλειναν τὴν ξώπορτα, καθόνταν ἀγκαλιασμένοι, φιλιόνταν, ἔπαιζαν, χαιρόνταν τὴν ἀγάπη τους ὅσο μποροῦσαν. Τὶ εὐτυχία γιὰ τὴ Δώρα ! Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ γνώριζε τὸν ἔρωτα ἀπὸ τόσο κοντά... Ὅταν ἄκουγαν τὸ κουδούνι τῆς πόρτας ἢ βήματα στὴ σκάλα, χωριζόνταν μὲ τρόμο (μὰ τόσο ἡδονικὸ κι' αὐτόν !) Ἡ Δώρα ἔκανε πὼς ὅ,τι ἤρθε κι' ἀνέβαινε· ὁ μαθητὴς κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὴ σκάλα. Κι' ὅταν ἔμπαινε ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε χτυπήσει ἢ ἔφευγε ὁ ἄνθρωπος ποὺ κατέβαινε, ξανάνοιγε καὶ κεῖνος τὴν πόρτα καὶ πετιόταν στὸ δρόμο σὰν τὸν κλέφτη.

Μιὰ μέρα ὅμως τὴν ἔπαθαν γιὰ καλά : ὁ γέρο—Πετρόπουλος, γυρίζοντας στὸ σπίτι σὲ ἀσυνήθιστη ὥρα, ἄνοιξε μὲ τὸ κλειδί του χωρὶς νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι, καὶ τοὺς τσάκωσε ἀγκαλιασμένους στὸν καναπέ. Πέταξε ἔξω τὸν ἐραστὴ μὲ κλωτσιές, ἄρπαξε τὴ Δώρα ἀπ' τὶς κοτσίδες καὶ τὴν ἀνέβασε δέρνοντας. «Ἔ ;! αὐτὰ θὰ μοῦ κάνῃς ἐσὺ ἀπὸ τώρα, βυζανιάρικο ;... Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ !» Καὶ τὴν πῆγε ὁ ἴδιος στὸ νησί, καὶ τὴν ἔκλεισε, τὴ φυλάκισε στὶς Καλόγριες.

Καμμιὰ ἐπικοινωνία πιὰ μὲ τὸ μαθητή. Κι' ἐπειδὴ «μάτια ποὺ δὲν βλέπονται, γρήγορα λησμονιοῦνται», ἡ Δώρα ἀντικατέστησε κεῖ πέρα τὸν μαθητὴ μ' ἕνα τηλεγραφητή. Δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ χωρὶς ἔρωτα, ἀδύνατο ! Ὁ τηλεγραφητὴς ἐκεῖνος ἦταν Φραγκολεβαντῖνος, εἶχε συγγένεια μὲ κάποια Καλόγρια καὶ μποροῦσε κάπου-κάπου νὰ πηγαίνῃ στὸ σχολειό. Ἅμα εἶδε κατὰ τύχη τὴ Δώρα καὶ τρελλάθηκε μὲ τὰ μάτια της, πήγαινε συχνότερα. Κατάφερε μάλιστα τὴν Καλόγρια, τὴ συγγένισά του, νὰ εὐνοήσῃ λιγάκι τὸ τρυφερὸ αὐτὸ αἴσθημα καὶ νὰ ἐπιτρέπῃ ἀριὰ καὶ ποῦ στοὺς ἐρωτευμένους νὰ βλέπονται καὶ νὰ μιλοῦν,—μόνο νὰ μιλοῦν... Ὕστερα ὅμως ἐκεῖνοι κατόρθωσαν νὰ βλέπονται καὶ κρυφὰ ἀπ' τὴν Καλόγρια καὶ ὄχι μόνο νὰ μιλοῦν... Ὁλόκληρη ἱστορία τελοσπάντων καὶ μὲ τὸν τηλεγραφητή, ποὺ τελείωσε κι' αὐτὴ μὲ μιὰ ξαφνικὴ ψυχρότητα κι' ἀδιαφορία ἐκ μέρους τῆς Δώρας : Δὲν τῆς ἄρεσε πιὰ ὁ Φραγκολεβαντῖνος !

Ὕστερα ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ Εὐαγγελάρη στὸν Πόρο, ὅπου ἡ Δώρα μπόρεσε νὰ γνωρίσῃ τὸν ἔρωτα ἀπὸ πολὺ πιὸ κοντά. Γιατὶ ὁ «μεγάλος» αὐτὸς εἶχ' ἕνα θάρρος μὲ τὴ μικρὴ ἐρωτιάρα ποὺ δὲν τὸ εἶχαν βέβαια οὔτε ὁ μαθητής, οὔτε ὁ τηλεγραφητής. Καὶ τέλος ἡ Δώρα γνώρισε τὸ Νῖκο, ὅταν τὴν ἔφεραν ἀπ' τὸ νησὶ γιὰ νὰ παρευρεθῇ στὸ γάμο τῆς ἀδερφῆς της.

— Μὰ πῶς κατάφερες ἐσὺ νἀγαπήσῃς τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς ἀδερφῆς σου ; τὴ ρώτησε ὁ Εὐαγγελάρης.

— Ξέρω κι' ἐγώ ; τοῦ ἀποκρίθηκε. Μοῦ φαίνεται πὼς ἐκεῖνος μὲ πρωταγάπησε κι' ἀνταποκρίθηκα. Ἢ ἐγὼ τοῦ πρωτορίχτηκα ; Ξέρω κι' ἐγώ ;...

— Σοῦ ἄρεσε ;

— Ἀ, ναί, πολύ. Αὐτὸ δὲν τὸ κρύβω. Ὁ Νῖκος μοῦ ἄρεσε τότε περισσότερο ἀπ' ὅλους ὅσους εἶχα γνωρίσει. Κι' ἀπὸ σένα ἀκόμα !

— Τώρα ὅμως ;

— Τώρα . . . μοῦ ἀρέσει λιγότερο ἀπ' ὅ-

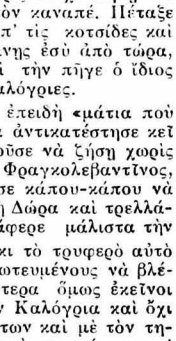

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥΣ

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ἀβιμελέχ.— Κατεσυνετρίβη ἀπὸ μιὰ μυλόπετρα.

Αἰσχύλος.— Σκοτώθηκε ἀπὸ μιὰ χελώνα ποῦπεσε ἀπάνω στὸ κεφάλι του.

Ἀκταίων.— Τὸν κατεβρόχθισαν τὰ σκυλιά του.

Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας.— Ἀπέθανε ἀπὸ οἰνοποσία.

Ἀλέξιος Ἄγγελος.— Τὸν ἔπνιξε μὲ τὰ χέρια του ὁ εὐνοούμενός του Μούρτζουφλος.

Ἀνακρέων.— Πνίγηκε ἀπὸ ρόγα σταφυλιοῦ ποὺ κάθησε στὸν λαιμό του.

Ἀναστάσιος ὁ Α', αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου — Ἔπεσε κεραυνόπληκτος τὴν στιγμὴ ποὺ ἐπετίθετο κατὰ τῶν ἐχθρῶν του στὴ μάχη.

Ἀρετῖνος.— Ἀπέθανε ἀπ' τὰ πολλὰ γέλοια.

Βαγιαζήτ.— Ἀπέθανε κλεισμένος μέσα σὲ σιδερένιο κλουβί.

Βάρδας Φωκᾶς.— Ἐνῶ τὸ στράτευμά του εἶτανε παρατεταγμένα γιὰ μάχη, εἶδε τὸν Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον νὰ προσφωνῇ τοὺς στρατιώτας του, καὶ ὅρμησε κατ' ἐπάνω του φοβερός. Ἀλλ' αἴφνης ἐνῷ ἔτρεχε, τὸν βλέπουν νἀλλαξοδρομῇ, νὰ σταματᾷ, ν' ἀνεβαίνῃ σ' ἕνα λόφο, νὰ ἀφιππεύῃ, καὶ νὰ σωριάζεται καταγῆς νεκρός.

Διομήδης.— Κατεβροχθίσθη ἀπὸ τὰ ἄλογά του.

Ἐμπεδοκλῆς.— Ἐφονεύθη πεσὼν στὸν κρατῆρα τῆς Αἴτνας ὁ ὁποῖος,ὅπως λέγει ὁ μῦθος, ἐπέταξε κατόπιν ἔξω τὸ σανδάλιόν του.

Θερσίτης.— Ἐφονεύθη μὲ ἕνα γρονθοκόπημα.

Ἰωάννα ντ' Ἀλμπέρ.— Ἐδηλητηριάσθηκε ἀπὸ τὸ γάντι της.

Κάρολος ὁ Κακός.— Κάηκε μὲ οἰνόπνευμα.

Ὁ Δοὺξ τῆς Κλαρεντίας.— Πνίγηκε μέσα σὲ βαρέλι γεμᾶτο ἀπὸ κρασὶ τῆς Μονεμβασίας.

Λαοκόων.— Ἐπνίγηκε ἀπὸ δυὸ φείδια.

Λαυρέντιος, (ἅγιος).— Τὸν ἔψησαν σὲ σχάρα.

Μαργαρίτα τῆς Βουργουνδίας.— Πνίγηκε μέσα στὰ ἴδια της μαλλιά.

Μαρσύας.— Τὸν ἔγδαρε ζωντανὸ ὁ Ἀπόλλων γιατὶ συναγωνίστηκε μαζί του στὸν αὐλὸ καὶ βγῆκε νικητής.

Μίλων ὁ Κρωτονιάτης.— Τὸν κατεβρόχθισαν λύκοι.

Πύρρος.— Πέθανε πέφτοντας σ' ἕνα βαρέλι, τὸ ὁποῖον εἶχε στὸ ἐσωτερικὸ σιδερένιες αἰχμές.

Σοφοκλῆς.— Πέθανε ἀπὸ χαρά.

λους. Δηλαδὴ δὲν μᾶρέσει καθόλου!

— Καὶ δὲν τὸν ἀγαπᾷς οὔτε τόσο δά, ἀλήθεια ;...

— Ὤ, ἀγάπη γι' αὐτόν... ποῦ νὰ τὴ βρῶ ;

— Μὴν τὸν μισεῖς κιόλα ;

— Ὄχι. Τὸν μισοῦσα μιὰ φορά, δηλαδὴ κινδύνεψε νὰ τὸν μισήσω πολὺ σὰν ἕναν τύραννο ἀνυπόφορο. Ἀλλά, ἅμα ξαναβρῆκα σένα, μαλάκωσα. Τώρα δὲν τὸν ἀγαπῶ βέβαια, μὰ οὔτε τὸν μισῶ. Ἁπλῶς τὸν ἀνέχομαι.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ μοῦ χρωστᾷ καὶ χάρη...

— Ὤ, ἂν τὄξερε :... Ἴσως, ἂν δὲν ἤσουν σύ, θὰ τὸν εἶχ' ἀφήσει, θὰ τοῦ εἶχα φύγει.

— Τὸ πιστεύω. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ ; Ἀγάπησες κανέναν ἄλλον ;

— Ναί.

— Ποιόν ;

— Τὸν ἀδερφό του, τὸν Τάκη.

— Ὤ !

— Σοῦ φαίνεται παράξενο ;

— Ὄχι. Γιὰ σένα, ὄχι. Στὸ λέω εἰλικρινῶς. Δὲν μοῦ διηγεῖσαι λοιπὸν κι' αὐτὴ τὴν ἱστορία ;

Ἡ Δώρα ἐδίστασε λίγο. Θυμήθηκε τὴν «προσβολὴ» ποὺ τῆς εἶχε κάνει ὁ Τάκης καὶ κοκκίνησε μάλιστα ἀπὸ θυμό. Ὁ Εὐαγγελάρης ἐνόμισε πὼς κοκκίνησε ἀπὸ ντροπή : μὲ τὸν ἀδερφὸ τοῦ ἀντρός της, τὶ διάβολο !.. Καὶ τῆς εἶπε ἐνθαρρυντικά :

— Δὲν πειράζει, μεταξύ μας... Ἐγὼ δὲν θὰ σὲ παρεξηγήσω. Ξέρω καλὰ τὴ δύναμη, τὴν παντοδυναμία τοῦ ἔρωτα καὶ μπορεῖς νὰ κρίνῃς πώς, σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο, δὲν ἔχω πολλὲς προλήψεις.

Κι' ἡ Δώρα τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱσταρία, χωρὶς τὶς ταπεινωτικὲς γι' αὐτὴν λεπτομέρειες. Τοῦ εἶπε ἁπλῶς πὼς ὁ νέος, ἀφοῦ κατάλαβε πὼς τὴν ἐρωτεύθηκε, κι' αὐτὸς τρελλά, ἔφυγε στὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ τὴν ξεχάσῃ.

— Καὶ σύ ;

— Ἐγὼ τίποτα.

— Ἔπαψες νὰ τὸν ἀγαπᾷς ;

— Ὤ, μὲ ὅση εὐκολία ἄρχισα !

Ὁ Εὐαγγελάρης σήκωσε τὰ χέρια του ψηλά.

— Ὤ, Δώρα, Δώρα ! φώναξε. Ὡραία Δώρα, θελκτική, γλυκειὰ καὶ τρισχαριτωμένη ! Ὁρκίζομαι πὼς δὲν εἶδα στὸν κόσμο πιὸ ἄπιστη γυναῖκα !

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑΣΣΑΛΟΝΙΑ

Λ. Κ.

Ἡ ἐμφάνισίς της κομψὴ καὶ πρὸ πάντων ἰδιότυπη χάρις στὴν ἀντίθεσι τῆς ἀσημένιας κόμης της καὶ τῆς μελαγχροινῆς φυσιογνωμίας της. Εἶνε ἀπὸ τοὺς τύπους ποὺ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της, εἶνε πλέον καταφανὴς ὅταν φορεῖ καπέλλο, ἐνῶ τουναντίον χωρὶς καπέλλο ἡ φυσιογνωμία της γίνεται μᾶλλον στερεότυπη. Τὸν συνδυασμὸ ποὺ συνήθως ἐπιδιώκει γιὰ τὶς τουαλέττες της, εἶνε τὸ γκρὶ ἀρζὰν τὸ ὁποῖον τόσον ἁρμονικὰ συνδέεται μὲ τὴν ἀργυρόχρουν κόμην της.Εἶνε ὁμιλητικὴ ἢ ἀμίλητη, εὐχάριστη ἢ δυσάρεση, συμπαθητικὴ ἢ ἀντιπαθητική, ἔξυπνη ἢ μὴ ἔξυπνη, χιουμοριστικὴ ἢ πληκτική, σύμφωνα μὲ τὴν διάθεσί της ἢ τὴν συμπαθητικότητα ποὺ εἶνε διατεθειμένη νὰ παραχωρήσῃ καὶ ἀνολόγως τοῦ κύκλου ποὺ θὰ βρεθῇ. Δὲν ἔχῃ σημειώσῃ καμμιὰ ἀπουσία σὲ συναυλία, ὅσον θεᾶται σπάνια σὲ θέατρα. Συμπεριλαμβάνεται μεταξὺ τῶν «σνόμπ» λόγῳ ἀντιλήψεων καὶ ὕφους.

Ἡ Μονταὶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην εἰς τὴν αὔθουσαν Ντελὶς ἡ πρώτη ἐπίσημη χορευτικὴ συγκέντρωσις ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ, γιὰ τὰς «παιδικὰς ἐξοχάς» ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς κυρίας Ἑλένης Κουντουριώτη.

— Ἡ ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὰς κ. κ. Μαρία Ἀργυροπούλου, κ. Λάγγκα Ρασκάνο, κ. Γκούλντ, Πριγκήπισσα Ντεμίντωφ, κ. Λὶκ. Πασπάτη, κ. Ἀγγελικὴ Ἀβέρωφ, κ. Λίζα Βασιλείδη, κ. Ἀνδρομάχη Κάρταλη, κ. Αἰκατερίνη Λαδοπούλου, κ. Δέσποινα Μαζαράκη, κ. Μαρία Μιχαλακοπούλου, κ. Ἰωάννα Μπέμπη, κ. Α. Νεγρεπόντη, κ. Ἰωάννα Πετροκοκκίνου, κ. Εὐριδίκη Παπαφράγκου, κ. Μαρία Σωτηριάδου, κ. Διονυσία Τσουκαλᾶ, κ. Νίνα Φωτιάδου, δίδα Ἑλένη Θωμᾶ, δίδα Π. Ραφαήλ.

— Ἡ αὔθουσα τοῦ Ντελὶς ἦτο πραγματικὰ θαυμασία.Ἕνα σύνολον φαντασμαγορικόν, χάρις στὶς φιγουράτες τουαλέττες καὶ τὶς κομψὲς σιλουέττες.

— Ὑπερίσχυον τουαλέττες χρωματιστές, κυρίως ρόζ, κίτρινες, πράσινες, μωβ.

— Ἐν τούτοις ἀρκεταὶ ἐλεγκάντισσες ἔφερον τουαλέττες μαῦρες μουσσελίνα καὶ στρὰς ἢ ζωρζὲτ ἐν συνδυασμῷ μαύρης «φράνζ».

— Αἱ πλέον θαυμασθεῖσαι ἐμφανίσεις ἦσαν τῆς κ. Ναοῦμ ζωρζὲττ ρόζ, κ. Καλβοκορέση θαυμασία τουαλέττα, κ. Μπέμπη τουαλέττα λίαν καλαίσθητον μαύρη, κ. Χατζηλαζάρου μουσσελίνα μαύρη μὲ στράς.

— Τὴν παρέλθοῦσαν Πέμπτην δεξίωσις μαστίχα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ι. Παπαγιαννοπούλου. Ἡ οἰκοδέσποινα ἔφερεν κομψὴν τουαλέττα βαθυκύανον.

— Παρευρέθησαν κ. καὶ κ. Δοσίου, συμπαθὲς συνολον γκρὶ-ἀρζάν, κ. καὶ κ. Σούτζου μαύρη καὶ πράσινη, κ. Μπούμπουλη τουαλέττα μπορντὶν καὶ μαῦρο καπέλλο, κ. Κόμπερμπατς πολὺ εὔμορφη μὲ βελούδινη μαύρη τουαλέττα καὶ ρενὰρ ἀρζαντέ, κ. Παπαδημητρίου ἀνσὰμπλ μπουὰ-ντὲ-ρόζ, κ. καὶ κ. Παπαδιαμαντοπούλου, τουαλέττα μπέζ, κ. καὶ κ. Δ. Βασιλείδη μαύρη καὶ χρυσῆ, κ. καὶ δὶς Μεζίκη, κ. καὶ κ. Ζίννη, κ. Μομφερράτου, κ. Π. Οἰκονομίδη μαῦρα καὶ πράσινο καπέλλο, κ. καὶ κ. Νοταρᾶ, κ. καὶ κ. Μακκᾶ μαύρη ζωρζὲτ καὶ ταφτά, κ. Λ. Ψύλλα ὡραιοτάτη μὲ κόκκινα.

— Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν δεξίωσις Κοὺν-Κάμ, ἡ νέα χαρτοπαικτικὴ ἀτραξιόν. παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Α. Χαρισιάδη. Ἡ οἰκοδέσποινα ἔφερεν κομψὴν τουαλέττα βιολίν, ἡ δὶς Μ. Χαρισιάδη χαριτωμένο φόρεμα ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σὶν ρουμπὶ μὲ μαῦρα καρρὼ λευκά.

— Παρευρέθησαν κ. καὶ κ. Βαλλιάνου τουαλέττα μαύρη, κ. καὶ δὶς Ἀμπατιέλλου ζωρζὲτ πράσινη κ. καὶ δὶς Πράττερ κρὲπ-ντὲ-σὶν καὶ βελοῦδο γκρὶ-μπλέ, καπέλλο ὁμοιόχρωμον κ. καὶ δὶς Σκαναβῆ ἰδιότυπον φόρεμα βιολὲ καὶ ὀράνζ, κ. καὶ δὶς Παπαδοπούλου, μπλὲ μαρὶν μὲ κόκκινες χάνδρες κ. καὶ κ. Φραγκοπούλου γκρὶ μπλέ.

Ἡ Μονταὶν

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Τὸ 12ον φύλλον τῆς «**ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ**» τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται μεθαύριον Σάββατον 11 Δεκεμβρίου. Ἀφθονία ἐκλεκτῆς ὕλης καὶ θαυμασίων εἰκόνων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν περιεχομένων του εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς: «Οἱ δυὸ τρελλοὶ» διήγημα τοῦ Κεσσέλ, «Ἡ Ἄγνωστη Νοσοκόμα» αἰσθηματικὸν διήγημα τοῦ Οὐλλασσαί, «Τὸ ἐρωτικὸ ταξεῖδι» τοῦ Μπαλζάκ,«Τὸ Λαχεῖο» εὐθυμογράφημα τοῦ Ζὰκ Κονστάν, «Οἱ Γίγαντες διὰ μέσου τῶν Αἰώνων»,«Ντάνσιγκ» ἀπ' τὴ ζωὴ τῶν καμπαρὲ τῶν Παρισίων τοῦ Ἐρρίκου Πουλαΐγ, «Ἡ ζωὴ τοῦ Βαλεντῖνο», «Τὸ γέλιο» στὶς διάφορες ἐμφανίσεις του, «Ἡ πραγματικὴ ἱστορία τοῦ Βερθέρου», «Ὁ κακὸς Πυρογοδεσπότης» διήγημα τοῦ Πιὲρ Ντεσκλώ, «Τρελλοὶ συγγραφεῖς καὶ ποιηταί»,«Οἱ κηδεῖες τῶν Κινέζων»,κλπ.Κάθε ἀπὸ τ' ἀνωτέρω θέματα εἶνε πλουσιώτατα εἰκονογραφημένο. Ἐκτὸς αὐτῶν δημοσιεύονται πολλὰ μικρὰ διηγήματα, παραμύθια, ἀνέκδοτα, ἀστεῖα, ποιήματα ἑλληνικὰ καὶ ξένα, γελοιογραφίες κλπ.